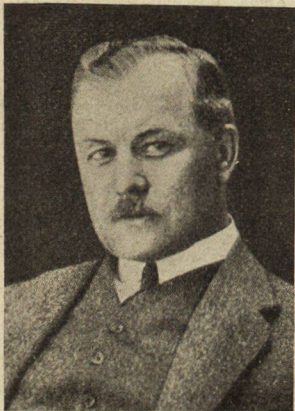

Лесманъ, Ото — Lessmann, Otto — компонистъ и музикаленъ критикъ, род. 30 януари 1843 въ Рюдесдорферъ Калберге при Берлинъ, умрѣлъ 27 априль 1918 въ Иена, ученикъ на Хансъ фонъ Бюловъ, Фр. Киль — теория и Тейхнеръ — пѣние, следъ като предприема продължителни пътувания съ научна целъ, установява се въ Берлинъ — като учителъ въ Щерновата консерватория, после въ Таузиговата виртуозна школа за пиано, а отъ 1872 — въ заведението Императрица Августа. Писалъ: клавирини композиции и пѣсни; книгата „Францъ Листъ“, и много статии въ музикалните списания и редактирания отъ него цѣли 25 години „Allgemeine Musikzeitung“.

Лесо, лесто, ит. lessso или lesto — бодро, живо, пѣрваво.

Лехаръ, Францъ — Lehar, Franz — виденъ унгарски оперетенъ компонистъ, род. 30 апр. 1870 въ Коморнъ,

Францъ Лехаръ

училъ цигулка въ Пражката консерватория, билъ известно време оркестровъ цигуларъ, а после воененъ капелмайсторъ въ разни австрийски градове (1899 въ Виена), започналъ съ оперна композиция („Родриго“

(1893) — неизпълнена), той преминова къмъ оперетата, въ която областъ си извоюва — особено следъ „Веселата двоица“ (1905) — едно завидно име. Неговитѣ оперети „Виенски жени“ (1902), „Мжжъ съ три жени“ (1908), „Графъ фонъ Люксембургъ“ (1909), „Циганска любовъ“ (1911), „Ева“ (1911), „Идеалната съпруга“ (1913), „Най-последна самичка“ (1914), „Лястовицата пѣе“ (1918), „Синята мазурка“ (1920), „Царицата на тангото“ (1921), „Фраскита“ (1922), „Синиятъ жакетъ“ (1924), „Клокло“ (1924), „Паганини“ (1925), „Царевичъ“ (1926) се играятъ по цѣлъ свѣтъ, а сждо и у насъ. Освенъ тѣзи, популярни въ цѣлъ свѣтъ, той е писалъ още нѣколко оперети, (една отъ които „Петъръ и Пахелъ“ — детска) и зингшпили.

Лехтхалеръ, Йозефъ — Lechthaler, Josef — даровитъ компонистъ, род. 31 дек. 1891 въ Ратенбергъ, училъ въ Виенската академия за музика при Голеръ и Шпрингеръ, и въ университета при Гвидо Адлеръ, сега е учителъ въ отдѣла за църковна музика при Виенската музикална академия. Творби: „Коледна музика“ за соло, хоръ и оркестъръ; „Стражева пѣсень“ — за соло-сопранъ, мжжки хоръ и оркестъръ; „Коледни прелюдии“ за органъ; „Стабатъ Матеръ“ за соли, хоръ, органъ и оркестъръ; 5 меси; солови и хорови пѣсни. Композицинтъ на Л. сж ценни, защото — запазвайки традиционната форма, тѣ сж облъхани съ музикалния духъ на съвременността — въ хармония и др. изразни срѣдства.

Лечевъ, Арсени — виолонистъ, род. 17 ян. 1902 въ В. Търново, училъ при Бог. Гавазовъ, Георги Актарджиевъ и Тод. Торчановъ въ София, 1921 постъпва въ Берлинската музикална академия, като ученикъ на Густавъ Хавеманъ (цигулка), Паулъ Йонъ (теория), Максъ Трапъ (пиано); 1924, съ държавна стипендия, следъ успѣшно издържанъ конкурсъ, заминава за Парижъ и учи при Люсиенъ Кане (до неговата смъртъ — 1928), следъ това отива въ Германия, кждето учи репертуаръ при Петреску Войку отъ Щерновата консерватория. 1931 се връща въ България и постъпва като концертмайсторъ на Лейбъ-Гвардейския оркестъръ, и лекторъ по